

Tízezer és egy nap

egy nap

Alfred Ammeri híres tündérhárfaművész volt. Húszéves korára már az egész világot bejárta, miközben a legnívósabb hangversenyeken, zenei eseményeken remekelt. A zseniális muzikus rettegett attól, hogy valaki ellopja szeretett hangszerét, ezért egy percre sem vált meg tőle. Csináltatott egy görgős talapzatot, amelynek a segítségével mindenhol magával tudta vinni. Kávézókba, éttermekbe, de még a randevúira is magával hurcolta – természetesen az időjárásnak és alkalomnak megfelelő mintázatú lepelletel takarva. Ha pedig valamelyik nő nem tűrte, hogy hárman osztozzanak az ágyon, nem volt kérdés: hazaküldte a hölgyet.

Azonban egyik éjszaka bekövetkezett, amitől a legjobban félt: amíg aludt, tündérhárfáját valaki ellopta mellőle. Annyira megviselte az eset, hogy a következő évre minden koncertjét lemondta. Hónapokig járt titokban különböző előadásokra, álruhában zenészpukobba, bordélyházakba, és minden nap legalább kétszer kiment a feketepiacra, bízva abban, hogy hall valamit, ami majd elvezeti hangszeréhez. Éjszakai pokollá változtak, mert minden alkalommal újraálmodta azt az estét, amikor eltűnt becses hangszere. Szüntelen ostorozta magát, hisz nem számított ritka esetnek, hogy egy neves zenész hangszerét eltulajdonítják: „Kevesebbet kellett volna aludni, vagy minden órára beállítani a vekkert”, őrlődött magában.

Amikor egyik reggel a fogkefeje helyett a borotváját markolta meg, eldöntötte: nem keresi tovább tündérhárfáját, elmegy és beszerez egy másikat. Amíg észrevétlenül járta a pusbokat, fülest kapott egy remek kereskedőről, aki biztosan tud segíteni rajta.

Átutazta Siviriágó egész városát, hogy a kereskedő nyomára bukkanjon, de bárkit kérdezett, senki sem tudta megmondani, hol található a boltja. Mind ugyanazt fújta: ne keresse, akkor megtalálja. Végül elkeseredésében úgy döntött, lefekszik a forgalmas út közepére és megvárja, amíg elgázolják. Lekuporodott a földre, lábát felhúzta, hogy magzatpózban érje a halál. Az elmúlás szele viszont kíváncsivá tette, ezért felpillantott: vajon milyen jármű fog áthajtani rajta.

Azonban egészen más történt. Az utca túlsó oldalán álló épület homlokán megpillantott egy cirkalmas feliratot: Ebbelin asszony akár- és bármicsodása. Ammeri

nem hitt a szemének. Frissen olajozott rugó módjára fel-pattant, átrohant a túloldalra, és izgatottan berobbant a boltba úgy, hogy a kilincs kis híján a kezében maradt.

Különös helyen találta magát. Lépni nem lehetett a zsúfoltságtól. A padló hemzsegett a kitömött állatoktól, mindegyikük kirúzsozva, arany ékszerekkel és kövekkel feldíszítve. A plafonról gömb-alakú sakkasztal csüngött alá, a falak tele fegyverekkel, melyeknek a csöve visszafelle mutatott. Egy érdekes bokrot is megpillantott: amint elhullatta levelét, azonnal újat növesztett. A zúrzavarban ennél többet nem tudott befogadni, ezért megrázta a fejét és megszólalt:

– Jó napot! Alfred Ammeri vagyok, zenész.

– Inkább azt mondja, mit akar.

Egy nyakigláb, petyhüdt arcú nő hajolt ki a feltekert atlaszokkal, térképekkel teli vitrinből. A nő mutatóujjával – amelyről hiányzott az első ujjperc – feltolta megnyúlt orrnyergére szemüvegét, majd végigmérte Ammerit.

– Pengetők, gitárfogók hátul, az óriáscsecsemő csontváza mellett, a kották és a kottatartók egy kicsivel arrébb, észre fogja venni.

– Ah! Matilda! Hogy lehet ilyen modortalan?

Egy kicsi, kövér asszony pattant elő a semmiből. Ráncos képű, ocsmány, sötét szipirtyó volt, aránytalanul apró nyakával még a bolt amorf és ízléstelen portékái közül is kirítt csúfságával. Ammerinek az asszony láttán egy rücskös ágyúgolyó jutott eszébe.

– Micsoda kellemes meglepetés, művész úr! – villogtatta fekete gombszemét Ammerire.

– Ebbelin asszony vagyok. Kérem, Ammeri úr, fáradjon velem hátra. Ne foglalkozzon Matildával, teljesen hidegen hagyják a világ csodái; és látta, mekkora a feneké? Nekem fiatalon olyan volt, hogy egy egész családot el tudtam belőle tartani – sutyorogta reszelős hangján, és már gurult is arrébb. Ammeri elindult a göbös hátú kereskedőnő után. Egy alacsony, keskeny folyosón haladtak keresztül, Ammerinek egész le kellett hajolnia. A folyosó szűk, kör alakú könyvtárszobába torkollott, melynek falait végig könyvespolcok borították. A közepén álló ormótlan bőrfotelek mögül aranyozott csigalépcső futott fel a magasban homályba vesző polcok mentén. Ammeri zavart tekintete tárgyról tárgyra siklott: a csillag-alakú dohányzóasztalról egy torz Vénusz-szoborra, a szoborról egy prizmás látcsőre, a látcsőről pedig egy földgömbre, amelyet egy pocsekul preparált nyúl tartott. Ammeri egyetlen ízléses holmit sem fedezett fel a szobában, és ez jócskán bántotta szépérzékét.

Egy tenyérszerű kék szitakötő jelent meg, és vékony lábaival belekapaszkodott a kereskedőnő kabátjának gallérijába, felemelte és a ruhásszekrény akasztójára helyezte, majd szaporán kigombolta az akasztón krumplicsáként csüngő kereskedőnő kabátját. Miután végzett, az apró néni kicsúszott ruhájából és nagy dübbenéssel ért földet, majd ellépett egy hokedlire, és leült a foteljébe.

– Kérem, foglaljon helyet.

Ammeri aggódó pillantást vetett a másik fotelre: az üléséből több, éles üvegdarab áll ki, amelyek hegyén megcsillant a rózsablakon beszűrődő fény, ami még barátságatlanabbá tette a bútordarabot.

– Ugyan, ne aggódjon – biztatta a kereskedőnő. – A tüskék megtévesztőek. Csak azért kellene, hogy a poratkáknak ne legyen kedvük ott cigarettázni.

Ammeri habozott, végül óvatosan leült és hamar rájött, hogy a tüskék gumiból vannak, és igen kényelmesek.

– Ó, rázzunk még egyszer kezet, könyörgöm! – kérlelte Ebbelin asszony, majd átnyúlt az asztalon, és két kezével markolászni kezdte a levegőt, mint egy csecsemő, aki anyja mellére vágyik.

– A kezét! Töltekezés! Töltekezni kell! Mert az energia, az nagyon fontos!

Ammeri átnyújtotta a kezét, a kereskedőnő pedig két tenyere közé fogta és arcához érintette.

– Köszönöm! Maga milyen kedves! A bőre is milyen puha! Mivel keni? Vazelin?

– Úgy tudom, birtokában van egy kiváló lantféleség...

Ammeri visszarántotta kezét, Ebbelin asszony pedig hirtelen kipattant a fotelból és izgatottan szökdécselni kezdett a szobában, miközben minden lépésénél kurta pillantást vetett Ammerire.

– Igen, az is van – levett az egyik polcra egy csatos üveget, amit Ammeri elé tett. – Pipacsszörpöt?

– Nem kérek, köszönöm.

– Van egy cápám is! Pontosabban, egy foga, hát mit kezdenék itt a boltban egy ekkora hallal?! Akarja a fogat? Magának adom!

A kereskedő nő dobantott egyet a hokedlin és újra a foteljében termett.

– Ó! Nézze, itt van egy lábujjköszösz, amit még senki nem hordott! – tapogatta izgatottan a blúzáját. – Mégsem! Eladtam!

Ammeri a bőrfotel karfáját markolászta, szédülni kezdett az asszony sipítózó hangjától. A kereskedő nő áthajolt a kis faragott faasztalon, homokzsáknyi mellei csaknem szétfolytak az asztal lapján; fejét Ammeri mellkasához dörzsölte, úgy, hogy majdnem ráborult.

– De vannak ám lányaim is, nehogy azt higgye, hogy nincsenek!

A kereskedő nő apró lábaival kétszer megrúgta maga alatt a fotelt, mire a semmiből három válogatottan ronda, alulöltözött nő tipegett be a szobába. Mindhárman egy-egy dobogóra álltak; idomtalan alakjukat még inkább hangsúlyozta az alulról érkező megvilágítás.

– A balszélső Húsosszájú Margot, aki még a lelkét is kiszippantja, ha úgy kívánja. A közepső Rükskösmájú Hermína, aki képes testének minden porcikájából férfinak tetszést hajtogatni. A harmadik pedig Dongalábú Evel...

– Nem lehetne, hogy egy kicsit befogja száját?! – fakadt ki végül Ammeri.

Ebbelin asszony kalácsszerű ábrázatába úgy húzódtak vissza fekete szemei, mint két megszeppent mazsola. A fejét lehajtotta, majd megigazította kontyát, és nyugodt tekintettel felpillantott.

– Elnézést, hogy felemeltem a hangom. Türelmetlenségem oka valószínűleg a kimerültség, kérem, ne vegye zokon.

– Ugyan, egy kis édesség jót tesz majd!

A kereskedő nő Ammeri elé tett egy rózsaszín, háromszög-alakú kocsonyás desszertszerűséget. Ammeri próbálta felszelni a süteményt, ám a villa képtelen volt áthatolni a ruganyos rétegen. Minél erősebben próbálkozott, annál inkább ellenállt az édesség.

– Egyedül a nyál oldja, zseniális, nem? – mondta Ebbelin asszony kövér kezét összecsapva.

Szájának két oldalát gondosan kipeckelte, majd miután nyelvére tette az egész desszertet, kipöccintette a fatipliket, és hangos nyámmogással enni kezdte az édességet.

– Tudja, nagyon fontos lenne nekem ez a hangszer – ragadta magához a szót Ammeri, kihasználva a pillanatnyi csendet. – Ellopták az előzőt, évekig játszottam rajta. Biztosan sejti, milyen, amikor egy zenésznek a szeretett hangszerét kell pótolnia. Olyan, mintha elvesztettem volna a karom vagy lebénult volna.

– Igen, hozzánő az emberhez. Mindjárt el is érzékenyülök.

Ebbelin asszony kézfejjével megtörölte maszatos száját, majd elkomorodott. Hátradőlt foteljában, kezét összekulcsolta természetes melle előtt. Sokáig némán, mozdulatlanul ültek, majd a kereskedő nő lábát az asztalra tette és hirtelen elrúgta magát. A fotellal együtt megpördült, hátat fordított Ammerinek. A fotel zötykölődni kezdett,

miközben Ebbelin asszony halkán, érthetetlenül motyogott. Mintha valamit saját magával vitatott volna meg. Miután befejezte, visszapördült, és egy szempillantás alatt az asztalon termett.

– Az ára tízezer és egy nap. Amit itt tölt el nálam.

A bolt előtt fog játszani, hogy bevonzza a vásárlóknak.

– Tízezer nap?! – hőkölt hátra Ammeri.

– És még egy, igen. Máig nem tudom, anyámtól vagy apámtól örököltem nagylelkűségemet.

– Mégis, hogy gondolja? Ücsörögjek kint egész nap és muzsikáljak?

Ebbelin asszony kipattant foteljából, hosszú piros körmeit kasztanyetta módjára csattogtatta, miközben Ammeri körül sétált. – Itt mindennek saját ára van –

fonta tovább mondatát. – Ennek a hárfának ennyi az ára. Nem adhat érte se többet, se kevesebbet, mint amennyibe kerül. Nem tudja majd kivinni a boltból, ha nem fizet érte. A tündérhárfa, ugyanúgy, mint itt bármi, az épület része. De ez a hangszer a legnélkülözhetetlenebb alkotóeleme, ez tartja életben az egész boltot! Ha csak elmozdítja, amíg nem a magáé, az épület hamarabb omlik önre, minthogy egy lépést is tenne a hárfával.

– Lehetetlen...

– Ha a hárfával együtt áll szándékában távozni, tízezer és egy napig játszania kell rajta, mert csak azután válik az ön tulajdonává.

– Mert most a hárfá...

– Az enyém.

Ammeri pontosan tudta, hogy csak egy tündérhárfán képes úgy játszani, hogy a nézőtérre ülőket könnyekig meghassa. Ha más, közönséges hárfán próbálkozik, annak nemcsak a hírneve, egzisztenciája látja kárát, hanem a további élete is értelmetlenné válik. Agya úgy járt, mint a motolla, de nem talált más megoldást. Ha eltulajdonítaná a hangszert – habár soha semmit nem lopott –, a kereskedő rövid lába elől éppenséggel el tudna futni, ám még mielőtt az ajtóig elérne, a ház biztosan maga alá temeti. Ammeri rápillantott Ebbelin asszony asztalon heverő hamutárcájára, de amint elképzelte, hogy zsebre vágja, két könny nyomban leesett a polcra.

– Rendben van...

Ammeri nehézkesen ejtette ki a szavakat. A kereskedő felhajtotta a dohányzóasztal tejet, és egy vastag papírkupacot vágott le az asztalra.

– Olvassa át, és írja alá – böföntette, majd átnyújtott egy tollat Ammerinek és izgatottan mutogatni kezdett, hogy hol szignózza.

Amikor végeztek, Ebbelin asszony a szerződést visszatette az asztalkába. Lecsúszott a foteljáról, odasétált a lépcsőhöz, és elfordította az egyik korlátot. Búgó, gépies hang hallatszott. Ammeri a hang irányába kapta a fejét. A homályos, végeláthatatlan mennyezetről egy nagy, fekete láda ereszkedett alá. Amikor földet ért, a kereskedő odalépett, leakasztotta a csörlőket róla, és egyetlen drámai mozdulattal kinyitotta az ajtaját.

Ammeri csapzott fekete haja alól veritékcseppek gördültek végig a homlokán és borostás arcán. Képe egy pillanat alatt elzöldült, gyomra megremegett. A saját hárfájával találta szemben magát.

– A hárfája, uram!

A kereskedő szája kaján vigyorra húzódott.

S ahogy Ammeri kinyújtotta kezét a hangszer után, lehullt az első homokszem a tízezer és egy napot jelző homokórában. ■ ■ ■